

— Мамо, зженіть kota, а то він мені дихати не дає!

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

- ★ Череп'яні терикони та будянські пустодзвони. (Стор. 2-3).
- ★ Сам п'ю, сам гуляю, ще й грошини за це маю. (Стор. 4).
- ★ Нові памфлети французького друга. (Стор. 7).
- ★ Перчанську поліклініку відкрито. Перші пацієнти: роткозори партачі та глухі торговельні діячі. (Стор. 10).

Перець

Не будемо доводити, що трапилося це саме у тому раю, з якого за аморальний вчинок вигнали Адама і Єву. Можливо, це був і не рай, а тільки якийсь його філіал. У всякому разі, коли глянути на речі тверезо, — тобто, побувши перед цим у витверезнику, — то сміливо можна сказати, що люди у цьому райському куточку почували себе не гірше, ніж почували Адам і Єва до свого гріхопадіння.

Як кажуть, арія з зовсім іншої опери.

Такого прогульника на державний кошт опохмеляють. Його безкоштовно харчують. Йому порожечки дають, щоб голова не боліла. Його, як оте мале дитя, дглядають протягом одного-двох місяців. А, попри все це, його ще і преміюють: видають листок непрацездатності.

Такий порядок!

І, треба сказати, що хлопцям-молодцям, які вже пили горілку, пили наливку, пили і ще довго збираються пити, цей порядок до душі.

Що, наприклад, може про цей порядок сказати Олексій Олександрович П'ятаков — виконроб Київського будівельно-монтажного управління? Одне тільки слово: спасибі!

Спасибі товаришам з Міністерства охорони здоров'я за те, що дали йому, п'яниці, можливість тільки за один 1961 рік тричі відпочити в лікувальному закладі, та ще до того одержати за це чималеньку грошову винагороду.

Дехто може сказати: хіба ж можна відмовити хворій людині у лікуванні?

Ні, йдеться не про хворих, а про морально розбещених людей. Таких, як Сергій Вікентійович Веренков, працівник Київського заводу медобладнання, як Вячеслав Петрович Хрустальов, старший механік БМУ-2, котрі не стільки працюють, скільки гостують у відділенні алкоголіків Київської психоневрологічної лікарні.

А чому б їм минати цей гостинний дім, коли тут можна краще відпочити, ніж на курорті. Мало того, що ти відпочиваєш, тобі за це ще і приплачують.

Спробували ми підрахувати, скільки ж втрачає щороку держава на оздоровленні одних лише київських «бухариків».

Вийшла досить-таки солідна цифра.

А хіба ж київський будинок відпочинку для п'яниць — єдиний?! Такі заклади є у всіх областях республіки. І можна не сумніватися, що в кожному такому райському куточку звучить сміх. Сміх на адресу тих, що так ревно піклуються про добробут п'яниць.

Ні, мусить коли-небудь той сміх припинитися!

Ми навіть певні, що вщухне він зразу ж після того, як працівники Міністерства охорони здоров'я усвідомлять, що, крім здоров'я людей, вони повинні охороняти ще й державну касу. І тоді вони п'яничкам перестануть вимощувати дорогу листками непрацездатності. Можливо, ще й погрозово насваряться на них пальцем та й скажуть:

— А хто з нас, братця, буде сміятися, того будем бити!..

Бити, розуміється, карбованцем. Це дуже дійова профілактика.

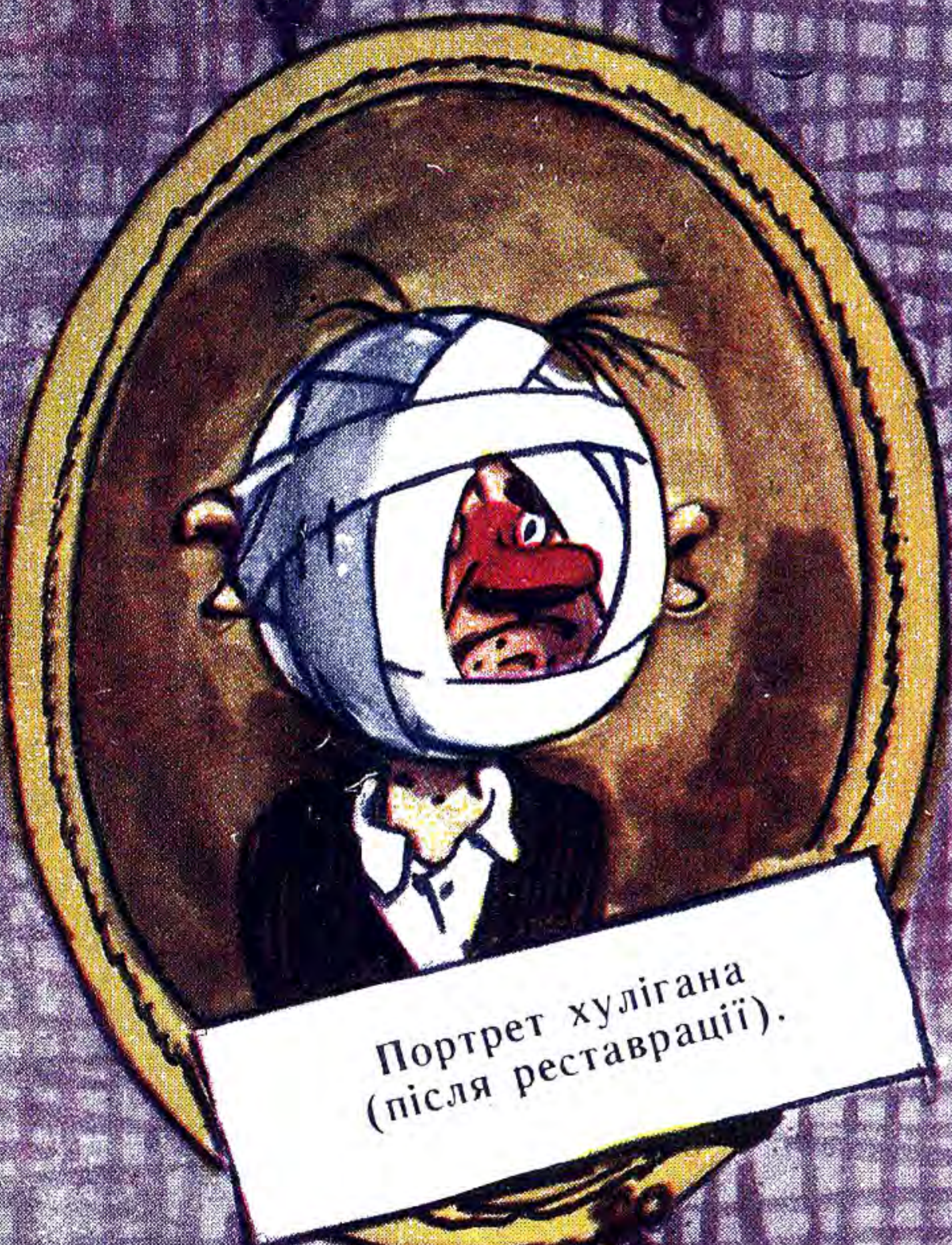
Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Комора вночі (робота невідомого).

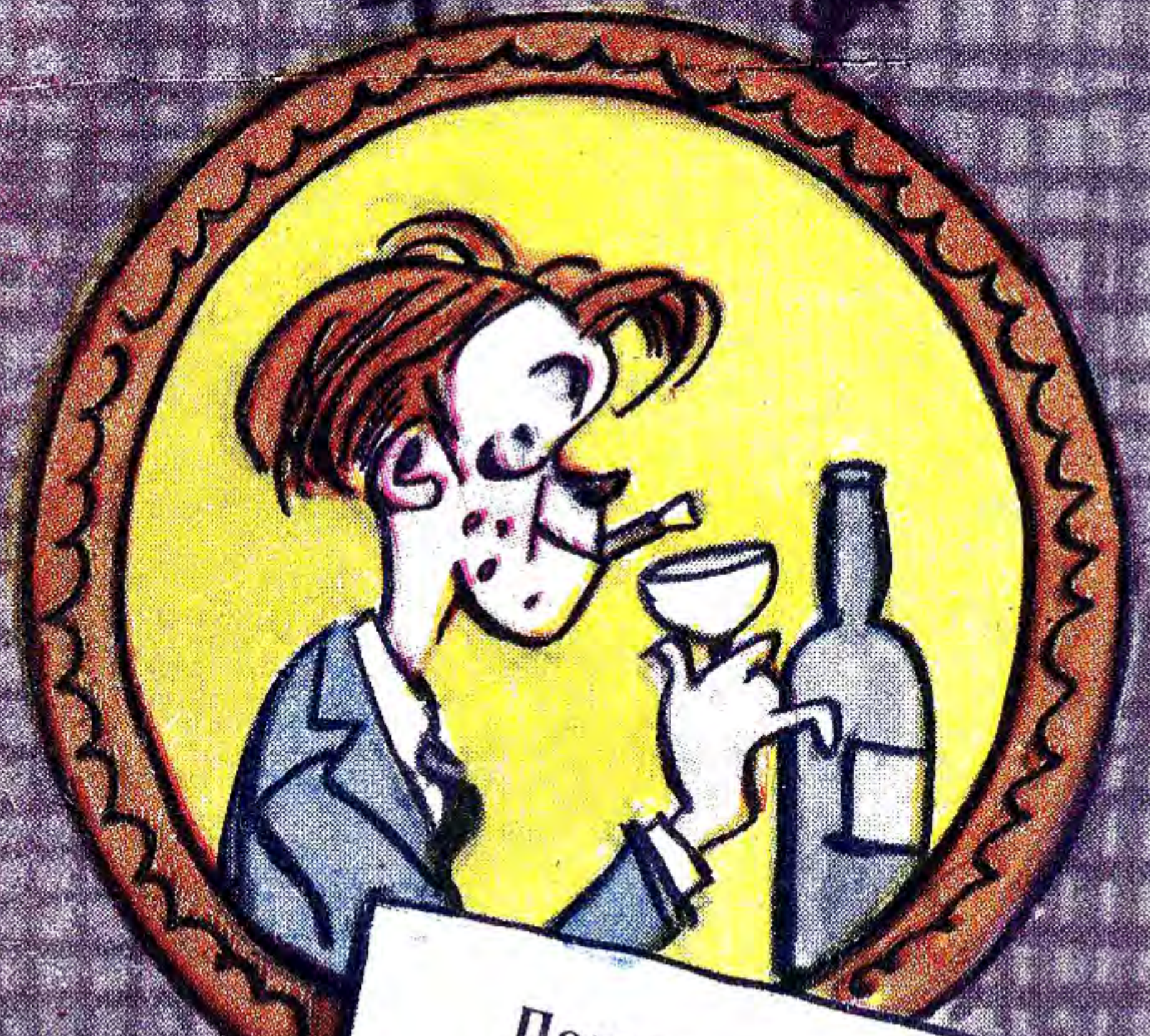
Порубщики (різьба по дереву).

Портрет хулігана (після реставрації).

Після випивки (гіпс).

Портрет сина (копія батька).

Бюст.

МОЯ БРИГАНТИНА

Коли я згадую про ті події, то кожного разу мене немов жаром обсипає.

Приїхав я у відрядження до міста... проте, яке це має значення, куди саме я приїхав? Факт той, що приїхав. І зупинився я тоді в готелі... Не буду казати, в якому саме готелі. Головне, що я зумів примоститися в ньому.

Діло ділом, а кортить і на лоні природи побувати: порибалити чи там якусь качку підстрелити.

Отож, не довго думаючи, зайшов я до магазину «Спорттовари» та й купив гумового човна. Отого самого, що повітрям надувається. «Геніальна штука! — радію. — На озері він стоїть і не ворухиться, річку ним теж можна форсувати, та що там говорити — він і моря не боїться! А яка зручність! Оце плаваєш собі, плаваєш, ловиш рибку, ловиш, а вона не ловиться... Не біда! Випустив з човна повітря, склав його в мішок, поклав собі на плечі, і «поплив» човен на тобі туди, куди вже йому там треба».

Приніс я своє надбання в готель, розгорнув його, поклав на підлозі, помилувався, подихав ароматом гуми, пофантазував про казкові улови і сховав скарб у шафу.

Протягом усього того дня я був найщасливішою людиною. Я ходив по редакціях і мило посміхався навіть тоді, коли мені говорили різні нісенітниці про мої оповідання.

Але наприкінці дня у мою голову гадюкою заповзла тривожна думка: «Надто вже багато радості дає мені отой човен. Хоч би не було печалі. А може, в ньому є дірочки? А може, гума пріла? А чи не кособокій він?»

І як тільки на чудове місто спустився чарівний вечір, я подався до готелю... Швиденько роздягся, вийняв човна з шафи і почав його надувати. Поступово моя бригантину набувала обрису еліпсоїда, і від того, як вона наповнювалася повітрям, серце моє сповняло радість. Значить, усі мої тривоги і сумніви марні, мій човен — високоякісний. Дми далі!

Не минуло й півгодини наполегливої роботи, як мій човен уже бринів, немов туго натягнута струна. Я дав насосові спокій, приліг перепочити і почав мріяти... Про що я міг тоді мріяти? Звичайно, про те, як я, маючи власну «посудину», буду ночувати на воді, буду ловити рибу, буду стріляти...

І враз — справжній постріл! Та такий, що аж шибки задзвеніли, що аж у вухах закололо. Блискавкою майнуло в голові: «Учбова стрільба? Вибух газу?»

Розплющив очі і мене, немов електричним струмом, кинуло з ліжка. На підлозі лежали жалюгідні клапті з моєї бригантини.

Але в ту ж мить я зітхнув з великим полегшенням: «Як добре, що така okazія не на воді приключилася»...

Та передчасною була моя радість, бо в мої двері вже гупали кулаками та ногами і вигуквали:

- Його вбито!
- Міліцію.
- Швидку допомогу!
- Диверсант!

Людина, заглянувши в майбутнє, намагається скерувати події на свою користь. Отож і я, щоб не мати зайвого клопоту, відчинив двері. Люди кинулись у мою кімнату.

- Живий?
- Що трапилось?

Якусь мить стояла мертва тиша, а потім покотився гучний регіт, бо ж усі побачили шматки судна і розгубленого капітана в трусах, який зазнав корабельної аварії на суші. Сміялися до сліз. Але ж після сміху почалося інше.

— Неподобство! Переполохали увесь готель!

- Виселити його!

Нарешті, мені повернуло мову. — Люди добрі! — почав я апелювати до умів і сердець моїх гостей. — Якби ви побачили мене тут мертвим, то жалкували б. Чому ж ви обурюєтесь, побачивши мене живим? Радіти треба!

Моя проповідь вплинула. Обурення вщухло. Одні задумалися, а другі бурчали по інерції, але вже стиха.

Люди мені простили. Адміністрація готелю — ні. Вона дуже дипломатично (делегати приїжджають!) виселила мене...

І мусив я повертатися додому. А повернувшись, зразу ж почав латати свою бригантину. Знайшовся майстер, який зліпив її так, що вона знову набула свого первісного вигляду.

А тут саме сезон полювання в розпалі! Склали у великий рюкзак усе те, що мисливцеві потрібне, а до рюкзака прив'язав торбу з бригантиною, почепився на попутну машину і подався на озеро...

До чого ж хороше на тому озері! Ласкаве сонячне проміння золотить і зелені верби на березі, і білосніжні лілеї на тихій воді... Цілюще повітря... Тиша... Лиш таємниче шепочуть комиші.

Щоб не прогавити вранішнього, перельоту качок, я вирішив заночувати саме в отих

таємничих комишах. Вибрав хороше місце, розклав у човні своє господарство, добре по-вечеряв.

До пізньої ночі прислухався, як плюскотить риба, як крячуть качки, як посвистує водяний пастушок, а потім вирішив годину-другу подріммати.

Почав умошуватись, і відчув, що піді мною вода. Звідки? Помацав рукою і намацав тверду та гостру очеретину. Вона проколола дно моєї бригантини... Уявіть моє становище! Плавати я вмю, але ж на мені одяг, а в човні рушниця. А тут ніч, густі комиші, жаби, вужі і п'явки...

Насилу я випхнув прокляту очеретину, а дірку заткнув пальцем. Але через деякий час я переконався, що сидіти у воді і тримати палець у дірці днища — не дуже весело. Заткнув дірку хусточкою. Не допомогло. Вода прибувала. Спробував затиснути гуму між пальцями — пальці потерпли.

У боротьбі за живучість свого човна я довго вовтузився, сердито буркотів, сопів і з нетерплячкою чекав, коли вже почне розвиднятися...

Нарешті, багрянець торкнувся хмари на обрії. А в моїй бригантині уже було повно води, і я думав, що вона ось-ось піде на дно...

Десь на березі загомоніли люди, Я відчув, що всьому кінець, і заволав:

— Люди добрі! Рятуйте!

І враз за моєю спиною хтось гаркнув басом:

— Чорти б тебе вхопили! Я думав, що дикий кабан товчеться. Цілу ніч брѳохається, всю дичину розполохав! Злазь зі своєї калоші, тут жаби по коліна!

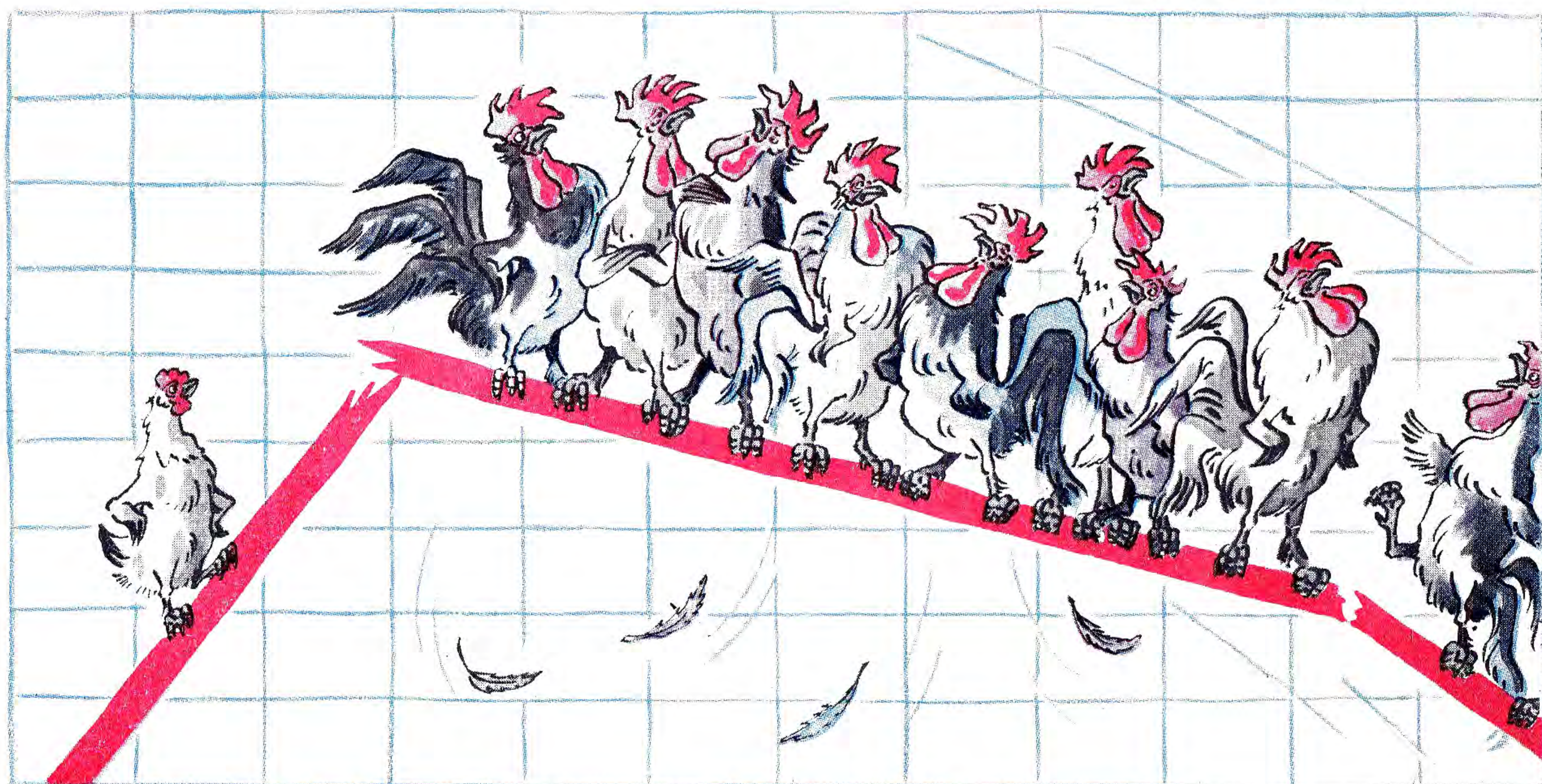
Я ступив у воду і відчув під ногами мулястий ґрунт. Моя бригантину сиділа на мілині...

Шумів очерет. А чоловік у болотяних чоботях, з рушницею в руках ішов до берега, проклинаючи мої сирі кістки.

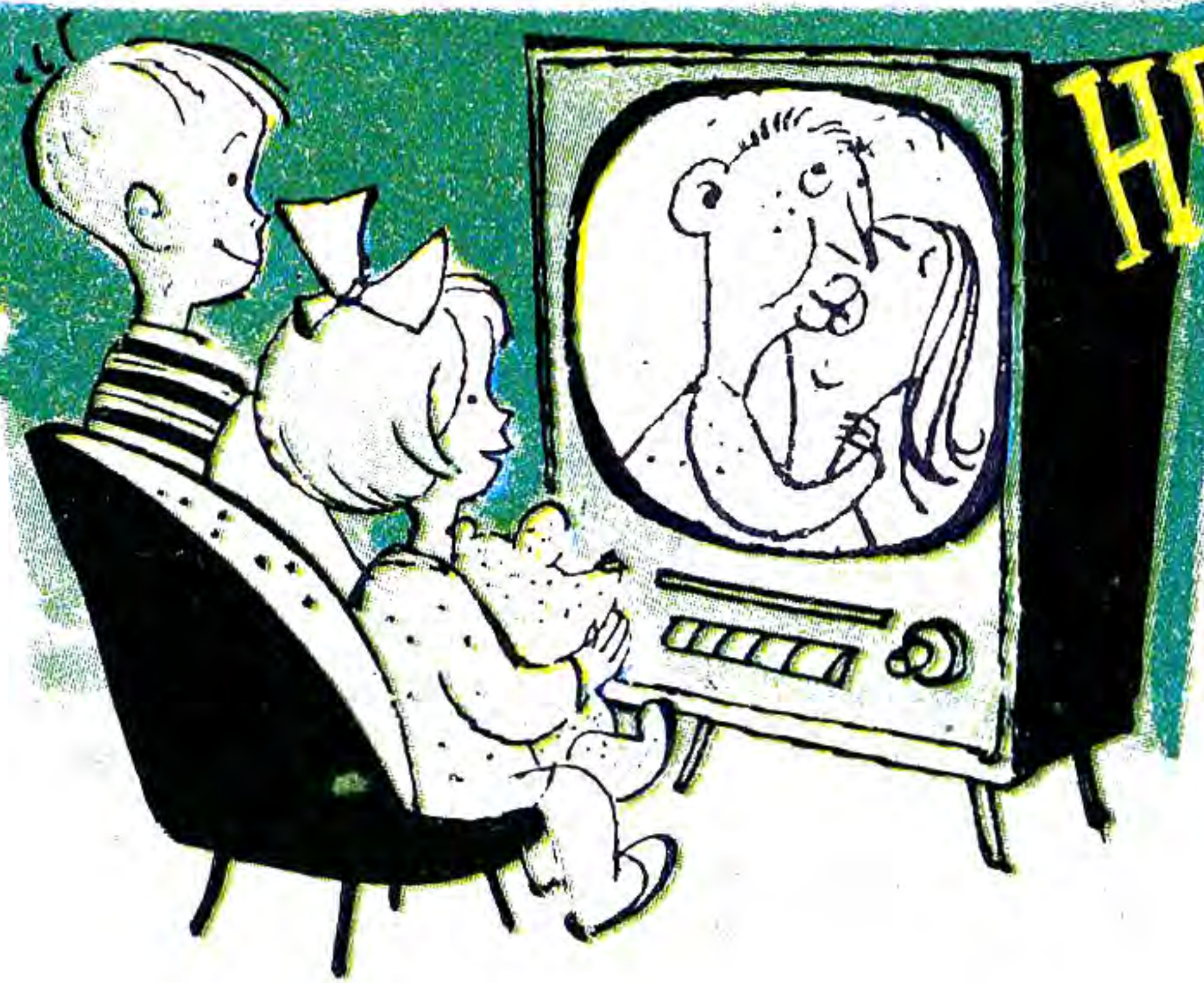
Іван ГАЙДАЄНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Крива яйценосності в деяких колгоспах.

Чи траплялося вам слухати дискусії дітей на мистецько-етичні теми? Я — майже щодня. Хочеш чи не хочеш, а слухай, бо дітись нікуди — живу я в новому малогабаритному будинку. А перевага нашого малогабаритного перед іншими цегляними будинками ось яка: у ньому геть усе чисто чути. Лає жінка чоловіка — чуємо. Хвалить — чуємо. Плаче жінка — чуємо, сміється — чуємо, ну, геть усе чисто чути, що робиться у квартирі сусідів. Я з сусідом через стінку завжди перегукуюся:

— Чув, Гриша, про літаючі тарілочкі?
— Угу, — бадьоро відповідає. — Здорово!

Враженнями про кінофільми теж обмінюємось через стінку.

— Бачив, Гриша, «Кер-Огли»?
— Угу, — жваво відгукується Гриша. — Здорово!

І з вулиці геть усе чисто чути. Вікна позачинювані і позаклеювані, а все, що робиться у дворі, як на телевізорі, — і видно й чути. І що діти там витворяють — бачимо й чуємо, як у кіно.

Діти, кажуть, дзеркало душі батька-матері. Так-от, знаємо ми душі усіх батьків і матерів, що живуть у нашому дворі. Знаємо, хто до кого сватається, хто з ким свариться, хто получку доносить додому, а хто — ніколи. Не знав би зроду-віку такого, якби не ідеальна акустика у новому будинку. Скільки я наслухався всіляких пригод! Але найбільш до вподоби мені дискусії про кіно. Є в нашому дворі спокійний і розважливий, мов дорослий, семикласник Вова. Так-от він завжди нав'язує своєму товариству дискусії про кіно. Ось і зараз.

— Вова, а я в кіно піду, — хвалиться семикласнику Вові білобрисий хлопчак з густим ластовинням.

— Немає тепер для дітей кіна, — хмуро відповідає Вова.

— Фі, — заперечує малий і морщить носа в ластовинні. — Наша Люська щодня ходить.

— Вона ж на оті, що до шістнадцяти років не дозволяють, дивитися... А тепер всі кіна такі.

Замислюється малий, а Вова роз'яснює:

— То вони так пишуть, щоб більше публіки сходилось. Тато розказував: він дивився вчора з мамою і нічого там такого немає.

— Чого такого? — допитується у Вови малий.

— Ну, чого не дозволяють дивитися до шістнадцяти, — терпеливо розтовкмачує семикласник Вова цікавому малому.

— А чого не дозволяють? — доскіпується той у ластовинні.

— Ну, як роздягаються тьоті перед сном.
— А хіба в кожному кіні роздягаються?
— Люся казала — в кожному.

— Фі-і, — розчарується малий, і ніс його ще більше морщиться. — Я сто разів бачив, як роздягається тьотя Маша. Наші вікна ж навпроти. Тьотя Маша ніколи не гасить світла, як роздягається.

— А в кіно, каже Люся, гасять.

— Фі-і, — ще більше розчарується малий. А по хвилиці питає: — А хіба Люсі є шістнадцять?

— Не, — крутить головою Вова. — Чотирнадцять. Вона висока, і всі думають, що доросла. А Женька-маленька завжди з паспортом ходить у кіно.

— Фі-і... приходьте до нас, я сам вам покажу кіно з тьотєю Машею. І — дурно.

На цьому дискусія на мистецько-етичну тему припиняється. Але припиняється на якийсь час, аби потім спалахнути з новою силою, у новому товаристві, часом не зовсім підготованому до такої складної теми.

Поки готується до дискусії інше товариство, розповім вам про нашу тьотю Машу. Вперше я почув про неї від хлопчак з рясним ластовинням. Він енергійно розповідав, за що «тьотя Зіна побила тьоті Маші мармизу». Тьотя Зіна — це симпатична продавщиця з дієтичного магазину, а тьотя Маша — буфетниця молочного кафе. З уст цікавого хлопчак я взяв навіть, через кого «побила мармизу» тьотя Зіна. Через червонодеревця Степана Осіку. Бо він ходив з Машею дивитись балет на льоду «Зимова фантазія», або, як називають газети, «Казкова феєрія». Сміху було в усьому дворі з тієї феєрії.

На бідну тьотю Машу тепер діти пальцями тикають:

— Оце та тьотя, що ходила по льоду з Степаном Осікою...

Мені потерпіла скаржилась:

— Таке удовольствие мала од тої фантазії. Мислі всякі появилсь. Прийшла додому, а ця макоцвітна з кулацюгами. А за що? Я жінка одинока, слободна, з ким захочу, піду не тільки на лід, а й під лід, як заманеться. Хіба

я винна, що тягне чоловіків до мене, як магнітом. Мені навіть один бездітний артист, ліричний пенсіонер, говорив: «Ви жінка вище середньої привлекательності». А Зіна мені своїм Осікою очі коле... Я жінка слободна. Сьогодні тане, мов віск, Осіка, завтра — ліричний пенсіонер. Хай Зіна свого Осіку стереже краще.

Що Маша жінка вище середньої привабливості, говорив якось і малий з щедрим ластовинням.

— Було нам з татом за тьотю Машу! Біда! Вона якраз чепурилась перед дзеркалом. Тато стояв-стояв біля вікна, а тоді сказав сам собі: «Да-а...» А тут якраз мама ввійшла, почувла оте «Да-а». І почалось. Спочатку на тата: «Бач, очі вирячив, немов на що й путне. При дитині... І сорому немає! Правда, тобі так соромно, як тій кобилі, що воза перекинула: Бач, як кіт на сало...» Було нам з татом через ту тьотю Машу. Біда!

Але мале товариство, мабуть, уже підготовалося до нової дискусії. Послухаємо.

— А наш Мишко служить на есмінці.

— А наші тато з мамою і з тьотєю Ніною і дядею Борею у кіно ходили.

— Велике діло...

— А от велике. Бо ж не всім дозволяється те кіно.

— І-і, — розтягує друга дівчинка. — Можна й по телевізору дивитися. Законно.

— Ми ще не купили...

— А ми давно... Бо це — економія. Тато каже — театри горять через телевізори.

— А по телевізору показують оті фільми?

— Ще й скільки!

— І ти дивишся?

— Законно. Бо в кінотеатрах написано: «Дітям — не дозволяється», а телевізорна тьотя оголошує: «Дітям — не рекомендується». Мама й каже: «Не рекомендується — слово не категоричне. Дивіться, діти». І ми — дивимось. Законно.

Словом, я задоволений нашим новим будинком. Питаю через стінку сусіда після одного диспуту на мистецько-етичну тему:

— Ти слухав дискусію про кіно?

— Угу, — бадьористо відгукується Гриша. — Здорово!

Авже здорово. Ми самі живемо, як у кіно. Все бачимо, все чуємо, що робиться в кожній квартирі нашого двора. Тільки сумнів інколи бере: «А що, коли всі знатимуть, що діється у твоїй квартирі?» Ото буде кіно!!

Василь БОЛЬШАК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Малюнки з журналів і газет:
«Квінк» (Мюнхен), «Лудаш Маті» (Будапешт),
«Пенч» (Лондон), «Стършел» (Софія),
«Франс-діманш» та «Юманіте» (Париж).

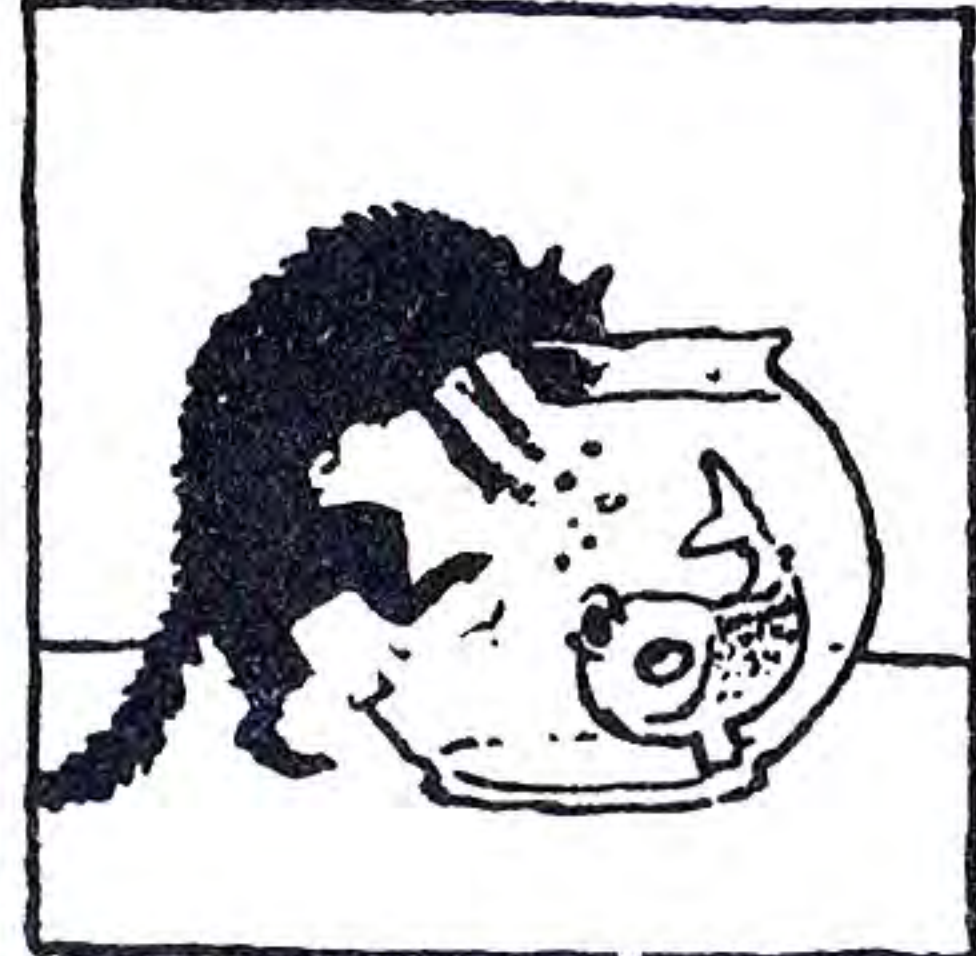
— А як зняти косметичну маску, ми покажемо нашим телеглядачам на тій тижні.

Без слів.

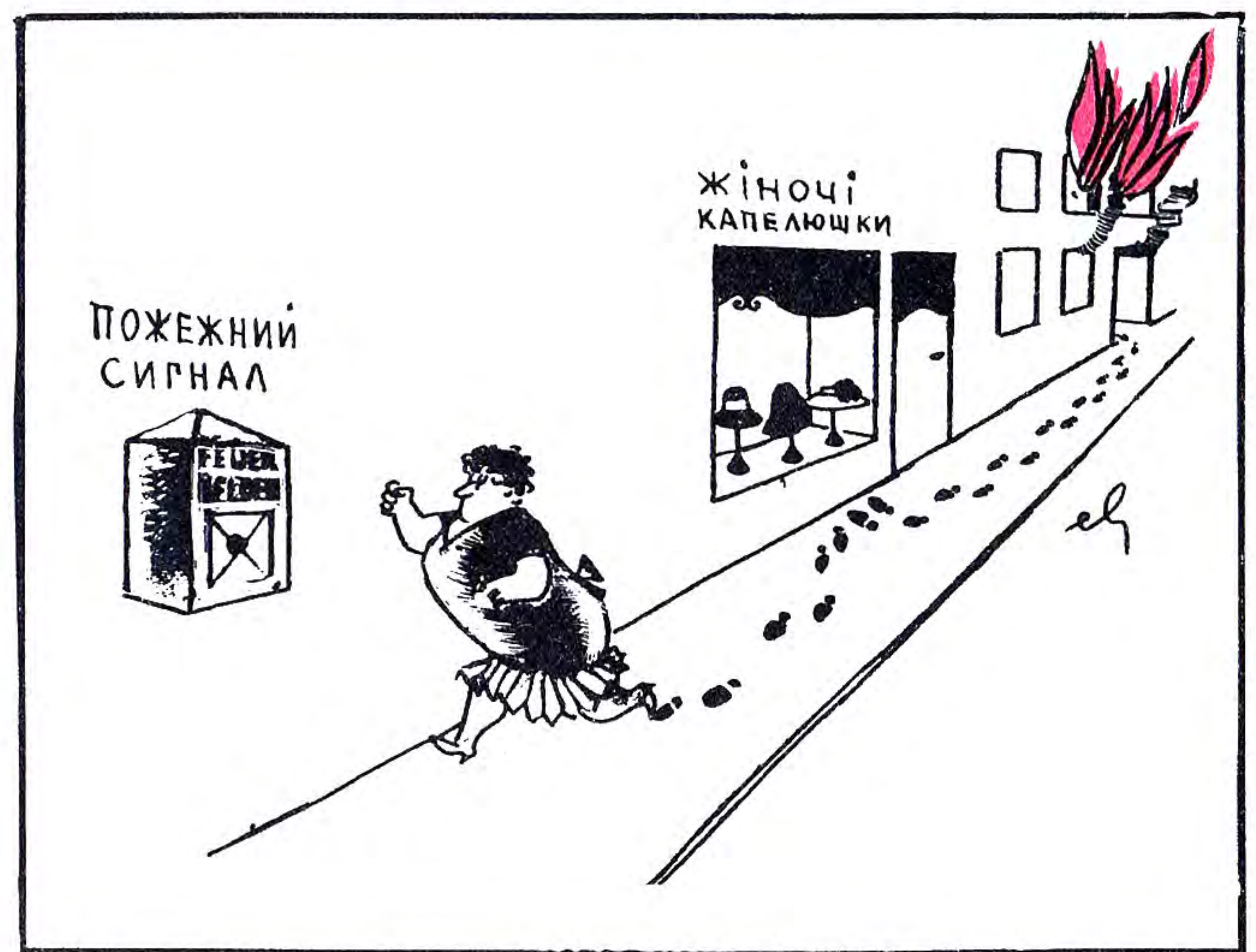
Морозиво кар'єриста.

Без слів.

— Мій пес хороший зайчатник, але інколи буває дуже сентиментальним.

Без слів.

Народні усмішки

«ПОЖАЛІВ» БАТЬКА

Батько з сином молотили жито на току ціпами. Надвечір син і каже батькові:
— Ідіть, тату, додому, відпочиньте, та заодно і пшона натовчете.

ЯК РАНІШЕ ЧОБОТИ НОСИЛИ

— От колись, — каже старий онукові, — ми по десять років одні чоботи носили. А ходили далеко, із села в село, із міста в місто, роботу шукали.

— А як же ви їх носили? — запитує онук.
— Та як? Від села до села верст зі тридцять на плечах пронесеш, а як до хазяїна в хату — у нових чоботях.

ПОЗАЗДРИВ

Було це ще до революції. Пришов на шахту із села хлопець на заробітки. Одного разу зібрались шахтарі вечеряти: хто хліб чорний з часником їсть, хто чай п'є. Ось хлопець і каже:

— Ех, наші дома молочко попивають! А один і питає:
— А що, у твого батька корова є?
— Та ні, думають купувати.

— То, мабуть, грошей у вас багато?
— Та ні, думають тільки зібрати.
— А де ж вони їх візьмуть?
— Оце ж послали мене на заробітки, та, мабуть, чорта лисого тут заробиш.

Повідомив М. В. ЧОРНОБРИВКО
з м. Верхнє, Луганської області.

ДОБРА АПАРАТУРА

Біля метеорологічної станції, яка щодня подавала прогноз погоди, жив один чоловік. Він теж передбачав погоду. Повідомлення метеостанції здебільшого не відповідали дійсності, а те, що казав чоловік, майже завжди виявлялося правдою.

Прочули про свого конкурента працівники метеостанції та й прийшли до нього:

— Скажіть, будь ласка, які ви маєте апарати, що так добре показують погоду?

— Та ніяких апаратів я не маю, — відповідає той.

— Не може бути... А як же ви так добре угадуєте погоду?

— Як?... А дуже просто... Я слухаю прогноз вашої станції і говорю навпаки... От вам і вся моя апаратура.

Повідомив Василь ВІТРАК
з м. Бухареста (Румунія).

ПОСМІЯВСЯ

Якось їхав панок з ярмарку і зустрів у дорозі мужика. Захотів з нього посміятись. От він і каже мужикові:

— У мене в солі черви завелись... Чи не знаєш, мужик, що робити?

Мужик йому і відповідає:
— А ти, пане, зроби так: як випаде перший сніг, візьми снігу, перепали його і посип сіль попелом, то й черви пропадуть.

Повідомив К. ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ
з радгоспу «Селетинський», Іртишського району, Павлодарської області, Цілинного краю.

САМОЗАХИСТ

Іде селом п'яний. Раптом йому дорогу перебігло курча. П'яний, не довго думаючи, штурхонував чоботом курча, і вбив його. З двору вийшла хазяїнка і почала лягти п'яного:

— За віщо ж ти, негіднику, убив моє курча? П'яний подивився на хазяїнку, потім на убите курча і промимрив:

— А хто знає, що у твого курчати на думці було, а раптом воно мене клюнуло б.

Повідомив Л. А. НОВИКОВ
з шахтоуправління 1-біс ім. 1 Травня, Шахтарського району, Донецької області.

Перчанівка ПОЛІКЛІНІКА

Що таке поліклініка — навіть діти знають. Це такий будинок, де багато-багато кімнат і ще більше людей у білих халатах. І ті люди у білих халатах лікують різні хвороби.

Хто недочуває — іде до одного лікаря, хто недобачає — іде до іншого. Скільки хвороб, стільки й лікарів. Одним словом, «полі», а «полі», значить, — багато.

Відкриває таку поліклініку і Перець.

Перець буде в ній головним лікарем. І кабінетів у перчанській поліклініці теж буде чимало. І всі хвороби Перець лікуватиме тільки на свій перчанський лад. От, наприклад, кабінет отоляринголога. У цьому кабінеті лікують хвороби вуха, горла, носа.

Трапляється такий громадянин, що недочуває... Ну, словом, до скаргу трудящих не прислухається, голосу мас не чує, критики знизу недочуває. От Перець такого громадянина записує на прийом (на своїх сторінках) до поліклініки і своїми перчанськими препаратами йому вуха прочищає.

А, може, такий товариш трапляється, що горло в нього хворе. Зірвав горло. Промови, знаєте, промови та ще промови... Зобов'язання та ще зобов'язання, та все підвищені, та все підвищені, та на все горло! А головою не дуже працював товариш і руками теж не дуже... Як тут було горло не зірвати? От Перець і має намір такому товаришеві горло полікувати. Рецепт такий виписується (на сторінках журналу), щоб горло у товариша відпочило, а голова працювала, і руки теж щоб працювали.

Носа Перець теж лікує. Особливо тим, у кого він догори задиррається і голову догори за собою

тягне. Буває така хвороба, що ніс важчає, а голова легшає. Паморочиться голова від колишніх успіхів, а ніс голові все на світі заступає. Коли такого товариша вчасно не полікувати, хвороба може далеко зайти.

Є в перчанській поліклініці і хірургічний кабінет. Він в основному вивихи вправляє. Кому що, у кого що ввихнетися, тому те й вправить. Бракородам — руки. Буде Перець у своїй поліклініці вправляти руки бракородам. А, може, кому треба мозок вправити, то й за цим діло не стане.

Перчанська поліклініка матиме кабінет, який лікуватиме різні шкіряні хвороби. (Запис шкурників позачерговий). Коли у людини дуже руки сверблять (дуже тії людини хочеться запустити обидві руки у державну кишеню), то таких пацієнтів Перець теж прийматиме позачергово і позачергово рецепти їм виписуватиме. Для липкоруки Перець рекомендуватиме стаціонарне лікування...

Першою записалася до окуліста дирекція Мукачівської (Закарпатська область) швейної фабрики.

Не все гаразд з очима у мукачівських швейників. Мабуть, недобачати почали. До чорних пальт пришивають сині рукави, і в такому вигляді пальта потрапляють у продаж.

Сподіваємось, що перчанський окуліст допоможе потерпілим. Як допомогти потерпілим покупцям, нехай подумають самі швейники.

Працівники фабрики «Україна» з міста Дніпропетровська зажадали негайного втручання перчанського хірурга. Руки у них не туди стоять. Виробляють на цій фабриці захисні окуляри для робітників багатьох підприємств. Через день-два у 90 процентів цих окулярів ламається оправа і тоді скельцями можна хіба що пускати сонячних зайчиків.

Для консультації по вправлянню вивихів перчанський хірург має намір запросити начальника Дніпропетровського облмісцевпрому Олексія Гарасимовича Дудкіна.

Гострою формою глухоти захворіли працівники торгівлі з міста Запоріжжя, вони настільки вже не чують запитів споживачів, що з продажу зникли такі елементарні товари, як мильний порошок та зубні щітки.

Перчанський отоляринголог прийме потерпілих у першу чергу.

Черговий реєстратор Перчанської поліклініки

М. БІЛКУН.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Чого б, ви думали, так радіє Верба Павло Семенович? (Фото № 1).

Як же ж йому не радіти! От і до Клубу губителів природи прийняли чоловіка. Не багато й потрудився, а прийняли. Що то техніка! Павло Семенович працює шофером у держплемінному заводі «Старий Коврай» (Чернобаївський район на Черкащині), і трапився йому якийсь по дорозі лось... Ну що таке одна лосева сила в порівнянні з десятками кіньських сил автомашини? Хіба ж міг змагатися лось з Павлом Семеновичем?

Загнав Павло Семенович лося. Здох лось. А Павло Семенович вийшов переможцем у цьому авто-лось-кросі. От і радіє.

Верба на суші переміг лося, а його земляни Григорій Заїка (фото № 2) та Микола Велько (фото № 3) вийшли переможцями на воді. Вони помітили, як лось перепливав Дніпро у районі Кременчуцького моря, сіли в човен, наздогнали лося й забили його веслами. З лося вийшов дух, а два браконьєри увійшли до Клубу губителів природи повноправними членами.

* * *

З триумфом були прийняті до членів Клубу губителів природи (секція рибогуби-хіміки) директор Шамраївського цукрового заводу (Сквирський район, Київської області) Максимович та головний інженер цього заводу Красношанка.

Рибогуби-ентузіасты, не шкодуючи власних сил (і носів) отруїли Шамраївський ставок, звідки смердюча вода по системі ставків пішла у річку Рось.

Є всі підстави вважати, що риба у Росі теж не врятується.

* * *

Триумф шамраївських рибогубів-хіміків був трохи затьмарений повідомленням про надзвичайні успіхи дирекції цукрового заводу «Хрещатин» Заставнівського району, Чернівецької області.

Найпримітивнішими методами дирекція цього заводу домоглася того, що на десятки кілометрів поплавива Дністром мертва риба і тисячі тисяч мальків...

Дирекцію цукрового заводу «Хрещатин» у повному складі одноголосно прийнято до Клубу губителів природи.

ДО ДОЩИКА В СЕРЕДУ...

«Дорогий Перче, — пишуть з Кіровоградщини, з Онуфрївського райпромкомбінату, — Київська контора тресту «Укрбурвод» третій рік не виконує договору, не свердлить свердловину, не добуває нам воду. Що робити?»

«Любий Перче, — пишуть з Житомирщини, з Барашівського районного відділення «Сільгосптехніка», — Житомирський «Водобуд» гроші за буріння свердловини вибурич, а свердловину бурити не хоче. Що робити?»

Даємо відповідь. Води не буде у двоє випадках. Або тоді, коли не починали бурити, або тоді, коли бурили так завзято, що бур виліз на той бік аж у пустелі Сахарі. У Сахарі ж, як відомо, з водою суцужно.

І в тому, і в другому випадку вода може бути тільки після дощика в четвер.

Перець з свого боку зобов'язується ні до дощика в середу, ні після дощика в четвер спокую цим організаціям не давати доти, доки не з'явиться у вас справжня вода.

В. ВАСЮК.

МРІЯ СОЛОПІЯ

Завферми Сидір Солопій
Був на нараді обласній.
Заходив він до зоопарку,
А потім випив добру чарку
І в нього після первака
Ідея виникла така:

— Якби на ферму взяли жирафу
У наш колгосп, в село Мурафу,
І з неї у корівнику
Тварину вивести таку,
Щоб довжелезну шию мала.
Корми в сусідів поїдала
Й давала, тільки і гладка,
За день сто відер молока!..

Ой, Солопїє, ти, нівроку,
Подумав не із того боку,
По молоку з твоїм гібридом,
Повір, далеко не поїдем.

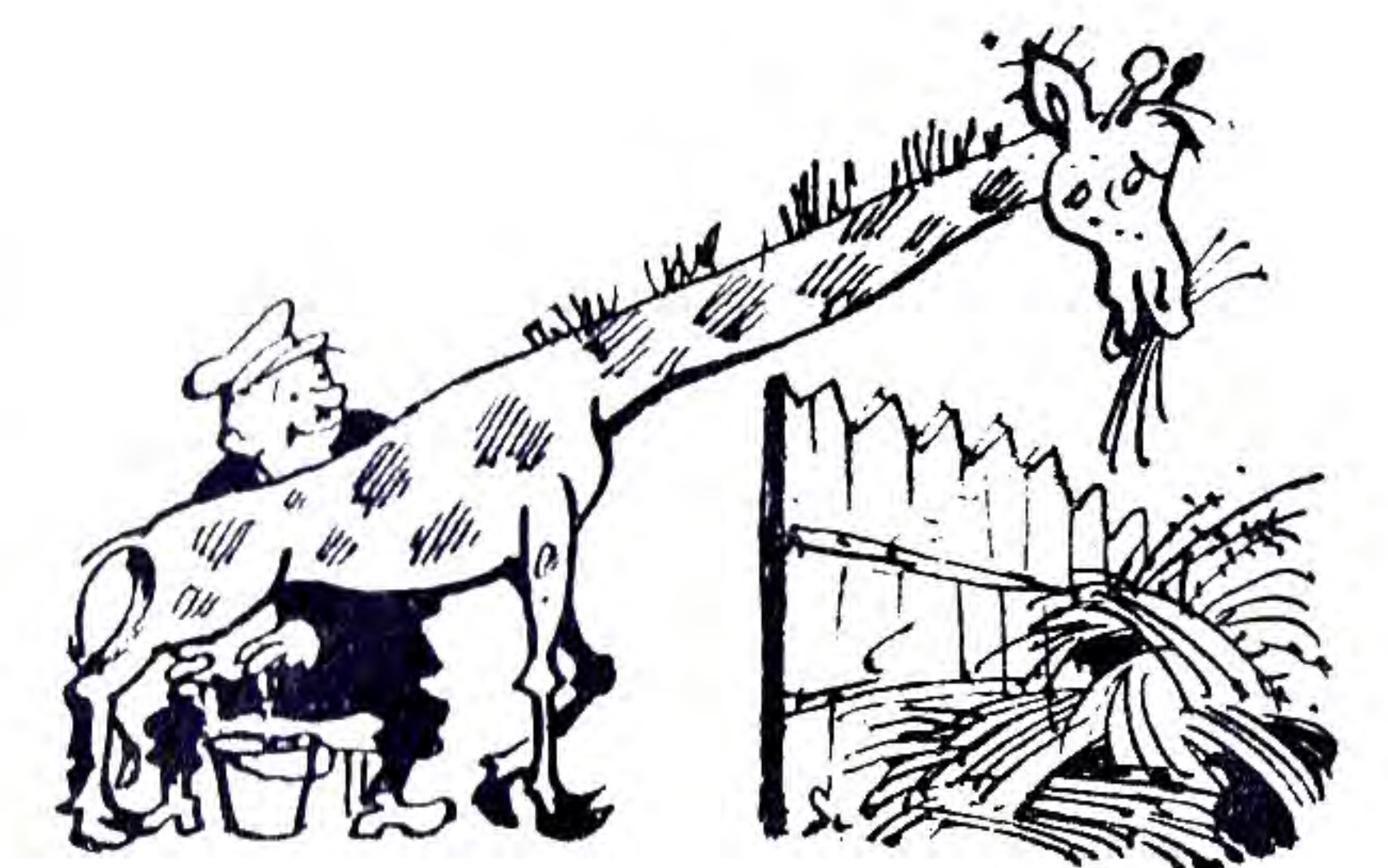
Микола КАРПОВ.

ТРУДИ І ПЛОДИ

У Красилові (Хмельничина) на розі вулиць Чапасна і Коцюбинського стоїть бурова установка, деталями якої граються діти. Будинків тут побудовано багато, а колодязя жодного немає. Жителям доводиться ходити по воду за півкілометра. (3 листа до редакції)

Трудилися довго, і зусилля
Належні принесло плоди:
Тепер на вулиці немає
Ні установки, ні води.

К. ЮР.

Мал. БЕ-ША

— Йї-бо, це не самогонваріння! Це у школі синові задали вивчити закон сполучених посудин...

Можеш нас поздоровити: машинний парк нашого колгоспу збагатився ще однією технічною новинкою — агрегатом ВП-300.

Щоб ти собі не сушив голову над цією назвою, зразу розшифруємо її: це повітропідгрівач для просушування кукурудзи. Роботязача машина. Дме вона так, що й вітрові, мабуть, заздрили, а от тепла чомусь не дає. Тепла ця машина боїться, як вогню, а вогонь у ній горіти не хоче, бо форсунок не розпорошують пального.

Але й це ще не все. Хоч у машині пально не горить, зате ж вся інша снасть і котушки — просто-таки палають: не встигаєш їх міняти...

Цього повітропідгрівача послав нам Харківський машинобудівний завод.

Ми б сказати керівникам заводу спасибі за цю технічну новинку, та сам, Перче, бачиш — нема за що!

Механізатори: **І. КРАВЧЕНКО, Г. ПОПОВ, М. ЛІСТРАТЕНКО.**

Колгосп «Дружба»,
В.Писарівського району,
Сумської області.

Хочеш знати, що таке неповна середня школа? Це, очевидно, школа така, як наша: за назвою — середня, а по суті — неповна: у ній не вистачає чотирьох класів. Їх уже чотири роки добудовує, та ніяк до діла не доведе, дуже прудкий до роботи Лубенський міжколгоспбуд на чолі з директором Тихим та головним інженером Броншвагом.

Заповзята робота наших будівельників так сподобалася учням школи, що вони про них навіть віршику склали:

«Міжколгоспбуде,
міжколгоспбуде,
Коли ж, нарешті,
кінець буде?..»

Я з тобою згоден, Перче, що це погані вірші.

Але ж результати чотирирічної роботи Лубенського міжколгоспбуду — це гірші!

В. ДЗЮБА,
директор школи,
с. Калайдинці,
Лубенського району,
Полтавської області.

Так звався фейлетон, надрукований у № 18 журналу за 1961 рік. У фейлетоні розповідалося про те, що в Кривому Розі на шахті «Гігант-Глибока» рудника ім. Ф. Дзержинського працює бригада комуністичної праці Олександра Ростального. Бригада ця уславилася видатними рекордами швидкісної проходки. Продуктивність праці проходників була б ще вища, коли б на допомогу гірникам прийшла нова високопродуктивна породонавантажувальна машина «Кривбас-250». Фейлетон «На гальмах інтуїції» викривав причини, що гальмували виготовлення цієї машини.

«Кривбас-250» було спроектовано інститутом «Діпрорудмаш» і схвалено Дніпропетровським раднаргоспом, як кращу з відомих породонавантажувальних машин. У 1961 році передбачалося випустити 20 таких машин.

Проте Державний комітет по автоматизації та машинобудуванню обмежив випуск «Кривбасу-250» до 5 машин і вирішив провести порівняльне випробування його з аналогічними машинами, виготовленими іншими раднаргоспами.

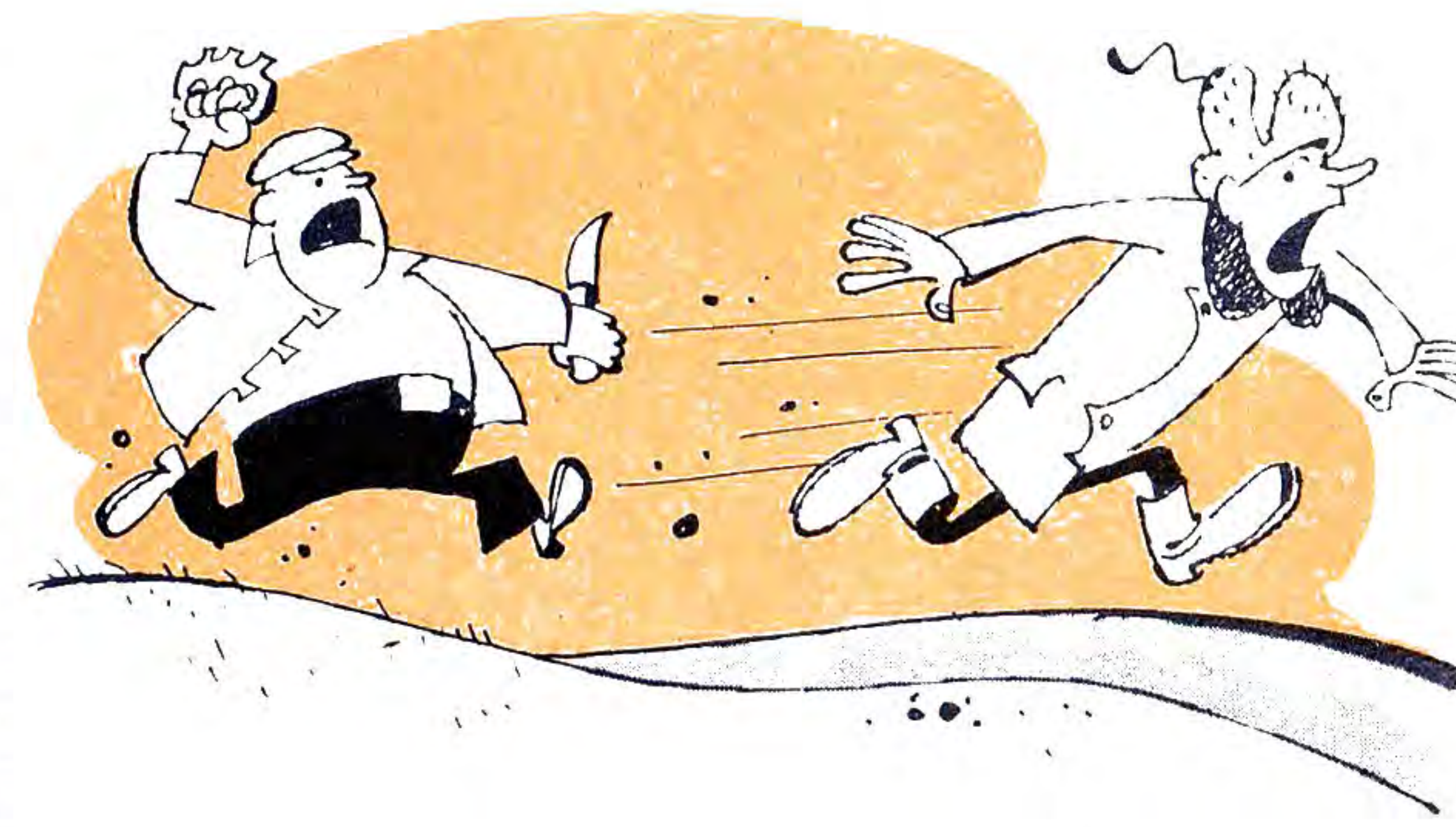
У зв'язку з цим план було переглянуто. Криворізькому заводіві «Комуніст» доручили випустити в 1961 році 5 машин «Кривбас-250». Але завод випустив не п'ять, а лише дві машини. Та й випустив їх не в березні 1961 року, як планувалося, а з великим скрипом аж наприкінці року.

Ще дві машини виготовляли інші підприємства. Отже, в 1961 році на випробування стало не двадцять і навіть не п'ять, а лише чотири машини.

Про це написав нам начальник управління гірничої промисловості Дніпропетровського раднаргоспу т. Журавльов. Написав у січні 1962 року, через чотири місяці після опублікування фейлетону.

І темпи виготовлення «Кривбасу-250», і темпи реагування Дніпропетровського раднаргоспу на виступ Перця наводять на думку, що і раднаргосп, і його управління гірничої промисловості не дуже вболівають за те, щоб високопродуктивні породонавантажувальні машини швидше прийшли на допомогу нашим гірникам.

Що ви на все це скажете, шановні товариші з Дніпропетровського раднаргоспу?

Набрался хоробрості.

Наберися духу і читай: Укрголівліспастачзбут. Прочитав?

Тепер — послухай. Оцей самий Укрголівліспастачзбут своїми нарядами № 74681 і № 74983 виділив Дзержинському міжколгоспбуду (Житомирської області) 55 кубометрів лісу на будівництво тваринницьких приміщень.

Оскільки було визначено, що строк виконання цих нарядів — другий і третій квартали 1961 року, а тепер уже 1962 рік, то, мабуть, доречно буде спитати: а що ж з того зарядженого лісу вже споруджено?

Можемо відповісти: споруджено велике... ніщо.

Бо замість деревини ми одержали від наших поставників самі лише папірці.

Нам, Перче, відомо, що папір роблять з дерева. Чи не можеш ти за нас поклопотати перед Укрголівліспастачзбтом, щоб він деревину нам надсилав у непереробленому вигляді.

МАРТИНЮК,
голова міжколгоспбуду.

Ні, що не кажи, а механізація трудовісних процесів — це таки штука прогресивна! Як, наприклад, у нас, на цегельному заводі «Червона гора», раніше було з вагонами? Ніякого колійного транспорту завод не мав, і пересувати вагони з місця на місце робітникам доводилося за допомогою власних плечей.

Інша справа — тепер! Тепер у нас є потужний мотозавоз. То нічого, що за нього доводиться щомісяця вносити 60 карбованців орендної плати, зате — є на що подивитися!

Очей з нього не спускає начальник нашого заводу т. Мануха! Він, можна сказати, і порожинні не дає власти на той мотозавоз. А вагони, між іншим, робітники і тепер переганяють з місця на місце плечима.

Береже т. Мануха техніку. Дбайливий господар!

Таку дбайливість, здається нам, і в пресі відзначити не гріх.

Л. КАЛЬЧЕНКО.

Артемівський район,
Донецької області.

Ти, видно, думаєш, що скромна прадієвська лопата не може проти техніки встояти. А от послухай, як воно іноді буває.

У нас на заводі при вивантаженні доломіту і магнетиту лопата трудиться. Задумали заводські раціоналізатори її на спочинок послати. Для цього треба було склад збудувати, траншеї вирити і колію туди підвести. Тоді через люки у вагонах доломіт з магнетитом самі у траншеї сипалися б.

Але начальник заводської лабораторії автоматизації та механізації Дмитро Іванович Шандра не послуухав людей. Гайнув він аж у Бердянськ і там десь викопав за 127.170 крб. (старими грішми) так звану розвантажувальну машину «МВС». Привезли її, а вона погарчала, подеренчала та й стала. Уступила місце лопаті.

Ми, Перче, не сподіваємося чимось тій машині зарадити, бо до неї, кажуть, навіть запчастин нема. Випустили її для експерименту, частин нема. Випустили її для експерименту, частин нема. Випустили її для експерименту, частин нема. Випустили її для експерименту, частин нема.

Хочеться тільки при творчості зарадити Шандрі. Може, буде він до людей прислухатися, може, зрозуміє, що техніка — річ хороша, але, крім неї, ще й здоровий глузд у кожній справі потрібний.

В. ВИХРОВ,
член бригади комуністичної праці.

Завод ім. К. Лібкнехта,
м. Дніпропетровськ.

Редактор **Ф. МАКІВЧУК.**

Видавництво «Радянська Україна» Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (472) (на українском языкѣ). Підписано до друку 20. II. 1962 р. Папір 70x108 1/2 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01325. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 1083. Тираж 300 000 прим.

Редакційна колегія: **М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Відсканував **Іван ТОЛОКНЬОВ,**
опрацював **Олег ЛЕСЬКІВ** для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

ГРАМОФОН КАНАДСЬКИЙ —
ПЛАСТИНКИ АМЕРИКАНСЬКІ

